

Den Tankegang, der gik gjennem hans Betragtning, var den samme som den, der for Resten gaar gjennem den Presse, han i Dag udtalte sig i Overensstemmelse med, nemlig at Forslaget i Virkeligheden ikke søgte at dele lige mellem Parterne, at der ved Opdragelsen af Lodtrækning var kastet et nyt og i og for sig uantageligt Princip ind i denne Rets Sammensætning, og at det ikke naaede det Formaal, det tilsigtede, nemlig derigjennem at komme tilbage til forfatningsmæssige Tilstande. Seg maa for at vise, hvor lidet rigtig det ærede Medlems Opfattelse er, hvor forbausende lidet rigtig den saagar er, komme noget nærmere ind paa dels, hvad selve Rigsrettens Formaal er, og dels, hvorledes de enkelte europæiske Forfatningers Stilling til det Spørgsmaal, der her er Tale om, er. Det vil deraf vistnok ses, at det, som det ærede Medlem her betegnede som noget ganske Nyt, Mærkværdigt, Ænesteaaende og Urimeligt, saa omtrent findes i alle andre europæiske Stater eller i alt Fald i adskillige af dem, og selv om ikke alle dette Forslags Bestemmelser findes hos dem, saa findes en Del i den ene Forfatning og andre i den anden. Det er nu for det Første det Punkt, som jo er blevet bebrejdet os her meget stærkt, og som jeg ogsaa tror, det ærede Medlem nævnedes eller antydede, at vi ved vort Forslag gjøre den anklagende Magt til Part i Sagen. Det er imidlertid Noget, som aldeles ikke er nyt, og som vistnok finder Sted i de fleste Lande, og det finder allerede Sted her i Danmark. Allerede her er den anklagende Magt selv Part i Sagen. Det er ingenlunde Tilfældet, saaledes som det er stillet op her, at Rigsretten skal bestaa af ganske upartiske Dommere og med det politiske Motiv, hvis Hovedtanke forudsættes at være den, at værne om Grundlovens Tanke, at Intet sker uden begge Things Samtykke; dette er et ret fantastisk Resultat, som det ærede Medlem kom til ved at se paa den nuværende Rigsret. Nei, Tanken i den nuværende Grundlov er den, at den nuværende Rigsret sammensættes af Repræsentanter for et af Thingene, altsaa en af Parterne i Sagen, og dels af Repræsentanter for den ene af de til Anklage berettigede Parter, idet det jo nemlig slet ikke forholder sig saaledes, som det ærede Medlem antydede, at Anklageretten udelukkende er hos Folkethinget. Ved

Forsatningen af 1866 er Anklageretten gaaet over paa Kongen, foruden at den som før den Tid er hos Folkethinget, altsaa Kongen har Ret til at anklage og er samtidig repræsenteret i den Ret, der dømmer, igjennem Høiesteretsassessorerne, som han udnævner. (Ufbrydelse af Schärling). Ja, det ærede Medlem vil dog vel ikke paastaa, at det ikke er Kongen, der udnævner Høiesteretsassessorerne, og at disse Assessorer ikke fuldstændig repræsenterer Kongen? Det er saa vist som Noget. Derfor kan det gjerne være upartiske Folk; men Forholdet er saaledes. Altsaa, her er netop det Samme Tilfældet; i den nuværende Rigsret er nemlig den ene anklagende Part repræsenteret, men ikke den anden. Det er Forholdet, og Forholdet er slet ikke det, at der fra vor Side indføres noget Nyt ved at give Anklagemagten Ret til at blive repræsenteret i Rigsretten. Tværtimod. Det, vi foreslaa, er kun, at medens nu den ene Part er repræsenteret, saa skulde derimod begge Parter, som have Interesse i Sagens Udfald, være repræsenterede. Jeg vil sige, at det Samme er baade Tilfældet i den østerrigiske Rigsret og vistnok ogsaa i den østerrigiske øverste Statsdomstol. De vælges saaledes af begge de anklagende Parter, idet begge Huse der have Anklageret og begge vælge Domstolene, der saaledes ere sammensatte ved Valg fra begge Thing; det er altsaa ganske den samme Betragtningssaaade, der gjøres gjældende her. Det Samme finder ogsaa Sted i Holland og tildels i Belgien. Jeg synes altsaa, at det er tilstrækkelig vist, at Forholdet er det, at det er en Grundføtning, der er quertjendt mange Steder, baade hos os og i andre Lande, at den anklagende Part er repræsenteret i selve den Domstol, der dømmer, ganske naturligt, fordi det, der er Hovedsagen her, er, at faae en Repræsentation ind i Domstolen, der kommer til at staa upartisk mellem dem, som Striden kommer til at staa imellem, og det specielle Spørgsmaal, hvem der formelt har Anklageretten, bliver i Virkeligheden ikke af saa overordentlig megen Betydning. Dernæst antede det ærede Medlem over, at man havde udelukket Høiesteret, og at vi altsaa her vilde komme til at faae en Ret, der var sammensat af lutter ujuridiske Medlemmer. Ja, han gik saavidt, at han sagde: Medlemmer, om hvis Kvalifikationer man slet Intet kunde